

ΘΕΑΤΡΟ

ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«Προμηθέας, Εικόνα 1»

Η αγωνία της γέννησης είναι ένα από τα μεγάλα θέματα με τα οποία καταπιάνεται ο Στέφανος Δρουσιώτης στον «Προμηθέα» του. Η σύγκρουση, η λατρεία, η υπόταξη, η καταστροφή, είναι μερικές από τις λέξεις που χαρακτηρίζουν αυτή τη σχέση, όπως φαίνεται στη μονοπαράσταση που δίνει ο Προκόπης Αγαθοκλέους. Πώς μπορεί κάποιος να επιλέγει τόσο γενικά, μεγάλα και ... κοσμογονικά θέματα για μια παράσταση, και μάλιστα πώς μπορεί να ελπίζει ότι μόνο με την κίνηση ενός performer μπορούν όλα αυτά να μορφοποιηθούν, να τεθούν και να λυθούν στη σκηνή; Πιστεύω πως όσοι είδαμε τον «Προμηθέα» έχουμε αυτές τις ερωτήσεις απαντημένες. Είδαμε τον Άνθρωπο/Ηθοποιό να παλεύει να απελευθερωθεί από την ακινησία/ανυπαρξία του στοιχείου του νερού, να κόβει μόνος του τον ομφάλιο του λώρο, να δημιουργείται χωρίς τον δημι-

ουργό, να γεννιέται χάρη στη σύγκρουση των δύο στοιχείων, του ζεστού και του κρύου, του φωτός και του πάγου. Είδαμε το όραμα του σκηνοθέτη να υλοποιείται μέσω της επιδέξιας πλαστικής του Προκόπη Αγαθοκλέους, μέσω της μετρημένης ως την τελευταία λεπτομέρεια κίνησής του, που ταυτόχρονα έδινε την εντύπωση μιας πρωτογενούς και μοναδικής σκηνικής πράξης. Όλα σαν να συνέβαιναν άπαξ. Το παιχνίδι με τον θεατρικό προβολέα πήρε τις διαστάσεις της ανακάλυψης του κόσμου μέσω της μαγικής δύναμης του φωτός, της αυτογνωσίας της εικόνας και των ικανοτήτων του ανθρώπου. Το παιχνίδι με τον κύβο πάγου πήρε τις διαστάσεις της δραστηκής επέμβασης του ανθρώπου στη φύση, της τολμηρής έρευνας, της καλλιτεχνικής δημιουργίας, αλλά και της καταστροφικής σύγκρουσης. Ο άνθρωπος στην παράσταση του Δρουσιώτη δεν είναι άβουλος δέκτης μιας άνωθεν βοήθειας. Είναι ο Προμηθέας που παίρνει το στοιχείο στα χέρια του, που παίρνει όμως και τη θέση του Προμηθέα στην τραγωδία, που αναλαμβάνει την ευθύνη και τις συνέπειες της πράξης του. Στο φινάλε η φωτιά, το φως, και εξημερώνεται και λατρεύεται από τον άνθρωπο, γίνεται αντικείμενο ποικίλων του δραστηριοτήτων και συμπεριφορών, ενσωματώνεται στο υπαρξιακό καθεστώς υπό νέους όρους. Αισθάνομαι ότι δίνω δικές μου προεκτάσεις στο θέαμα που είδα και ίσως χάνομαι στον λαβύρινθο των προσωπικών συνειρμών. Πάντως συλλαμβάνω τον εαυτό μου να εκφράζομαι με στόμφο, ενώ ο Δρουσιώτης και ο Αγαθοκλέους το είχαν αποφύγει. Πάθος είχαν, στόμφο όχι. Ίσως επειδή συνδύαζαν το πάθος με χιούμορ, με εντυπωσιακό φωτισμό, με ευρηματικό θεατρικό παιχνίδι, με πρωτοτυπία στη χρήση των αντικειμένων (παραδείγματος χάριν, ο προβολέας χάνει το σταντ του και μετατρέπεται σε αντικείμενο στα χέρια του ηθοποιού, όταν το φως δαμάζεται από τον άνθρωπο). Η επίδραση του Δημήτρη Παπαϊωάννου με πολύ γόνιμο τρόπο ενσωματώθηκε στον σκηνοθετικό τρόπο του Στέφανου Δρουσιώτη και στην υποκριτική τεχνική του Προκόπη Αγαθοκλέους.